

ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਰਾਮ ਪਰਤਾਪ,- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਇੰਡੀਆ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਰਕਸ ਲਿਮਿਟੇਡ,- ਜਵਾਬਦਾਰਾ।

1964 ਦੇ ਐਸ.ਏ.ਓ.24-ਡੀ.

ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ (V o f 1908)- ਆਰਡਰ 23— Rule 1 (3) — ਭਾਵੇਂ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਿਯਮ-D ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (LIX o f 1958)- ਸੈਕਸ਼ਨ 37 (2) — ਆਰਡਰ 23, ਨਿਯਮ 1 (3) — ਕੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਆਰਐੱਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਵਕੀਲ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਿਕਾਰਡ-ਰੂਮ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ— ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੇਜੀ ਗਈ—ਕਾਉਂਸਲ ਦਾ ਬਿਆਨ— ਕੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ।

ਉਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਰੱਖੀ! (3) ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੈ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਧਿਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਸਟੇਪੈਲ ਦੇ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ. ਇੱਕ ਐਸਟੇਪੈਲ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। '

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਕੀਲ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ-ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਆਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਕੀਲ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ "ਵਾਪਸ ਲੈਣ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ [ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1963, ਸ੍ਰੀ ਏ.ਆਰ. ਚੌਧਰੀ, ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਡੀ.ਕੇ.ਕਪੂਰ.

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਚੰਦਰ ਮੋਹਨ ਲਾਲ।

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.- ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ 2 ਨਵੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1958 (1958 ਦਾ ਐਕਟ 59) ਦੀ ਧਾਰਾ 14(1)(b) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਧੀਕ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਰਡਰ 23, ਨਿਯਮ 1(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 26 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਪਿਛਲੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 29 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਵੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇੱਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗ (ਵਿਕਾਸ ਅਤੇ ਨਿਯਮ) ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ ਐਕਟ 65) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯੰਤਰਕ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ 26 ਮਈ 1961 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਆਫ ਬੰਬੇ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14(1)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਬਲੇਟ ਹੋਣ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ। ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ

ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਕਤੂਬਰ 14, 1961 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਸਰਜ਼ ਟਰਨਰ ਹੋਅਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵਾਲੀ ਏਜੰਸੀ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਜਦੋਂ 29 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਸਮਾਂਬੱਧ ਸਮਾਂ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ 'ਤੇ, ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਥੇ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।

16 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(l)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਬਲੇਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਮਿਸਸਟੇਮੇਸਰਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ। ਟਰਨਰ ਹੋਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ। ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਬੱਸ ਇੰਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਢਵਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਨਪਤ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਅਲਾਇੰਸ ਬੈਂਕ ਓਜ ਸਿਮਲਾ ਲਿਮਟਿਡ (1), ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਾਗਰ (2) ਸੁੱਕੇ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ (3) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ-ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਐਕਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਖੋਪ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਐਕਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਐਕਟ, 59 ਦੇ 1958 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਯਾਕੂਬ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਸਾਦ (4)। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਐਕਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਇਹ

ਸੀ ਕਿ ਕਲੈਕਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕੇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕੇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ 'ਵਾਪਸ ਲੈਣ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਸੀ ਜੋ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ 'ਵਾਪਸੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪਹੁੰਚ ਉਚਿਤ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੂਜੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬਲੇਟਿੰਗ, ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਮੱਤ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਭਾਵ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਾਇਦ ਜ਼ਮੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਇੱਕੋ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ, ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਬਲੇਟਿੰਗ, ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਜਾਂ

ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਏਜੰਟ, ਕਿਉਂਕਿ ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਏਜੰਟ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਤਕਨੀਕੀ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਬਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ 26 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਯਕੀਨਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੁਰੰਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਇੱਕੋ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਤੱਕ, ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਏਜੰਟ ਹੋਣੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਇਸਦੇ ਏਜੰਟ ਹਨ। ਇਹ ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਮੇਸਰਸ ਟਰਨਰ ਹੋਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕੇਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਅਸਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 37(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਿਰਫ਼ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ 23 ਦਾ ਨਿਯਮ 1 ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਾ

ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨੇ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਪਿਛਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਠੋਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਿਯਮ। ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਧਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੈ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 2, ਨਿਯਮ 2 ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜੋ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਜਾਂ ਛੱਡੇ ਗਏ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮੁਦਈ। ਫਿਰ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸੇ ਹੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਹੁਣ, ਤਿੰਨੋਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਿਤ ਧਿਰ ਜਾਂ ਮੁਦਈ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਹੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਅੰਤਰ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਕੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਐਸਟੇਪਲ ਜੋ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਂ ਸਹੀ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਐਸਟੇਪਲ ਸਬੂਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਹ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3), ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਲਵਾਂਗਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 23 ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਏਜੰਟਾਂ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਏਜੰਟ ਬਿਨਾਂ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਉਸੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ

ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੁਲਾਈ 1961 ਵਿਚ ਏਜੰਟ ਏਜੰਸੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਸਨ ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ 14 ਅਕਤੂਬਰ 1961 ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਏਜੰਟਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਏਜੰਟਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਕ ਹੋਰ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਕਿ 'ਬਿਨਾ ਬੁਨਿਆਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਆਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਧਿਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਉਸੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬਲੇਟਿੰਗ, ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਅਤੇ ਵਿਭਾਜਨ ਐਸਟੇਪਲ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਥੋਟਾ ਚੀਨ ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਮੱਤਾਪੱਲੀ ਰਾਜੂ (5) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਰੀਡੈਮਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰੀਡੈਮਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਹਰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਸੀਮਾ. ਇੱਥੇ ਸਥਿਤੀ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜੁਲਾਈ, 1961 ਤੱਕ, ਅਜਿਹਾ ਆਧਾਰ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੂਜੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਏਜੰਸੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਪ-ਪੱਟੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕੇ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ 1958 ਦੇ ਐਕਟ 59 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(1)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦੂਜੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

(1 ) A.I.R. 1930 Lahore 647.

(2 ) A.I.R. 1936 Lahore 873.

(3 )A.I.R. 1940 Lahore 78.

(4) I.L.R. (1915) 37 All. 518.

(1 ) A .I.R . 1950 F .C . 1.

Mandeep Kaur

(Translator)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।